

- as
00 00 00 00 00

P O S T A L I N O S A U L E

S a t y r a

1948.V.-1951.III.

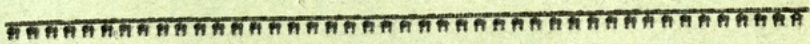
Ai, snukis, ai, snukis baisysis!

A. N. T o l s t o j u s

Baisesnio nieko žmogui būt negali,
Kaip kad matyt ikūnytą absurda.

J. V. G é t é

I. NAUJASIS TIKĖJIMAS

1. Dievų siųstasis

Iš puiko žmonės. Ir dievus užmiršo.
 Jiems melstis ir aukot nustojo.
 Ir ėmė nosis baisiai riest į viršų.
 Net patys tapt dievais susigalvojo.

Todėl aukšti dievai, labai įnirtę,
 Visi kaip vienas posėdžio suskrido
 Ir tarėsi, kokią čia bausmę skirti
 Žmonėm už išūlumą didų.

Ir priėmė jie nutarimą rūstų,
 Norėdami suniekinat paikšus žmones,
 Jiems vietoj Dievo ir valdovo siųsti
 Kerštingą ir nepaprastą bezdžionę,

Kuri maldų iš jų tiek reikalautų,
 Kiek dievas joks ligšiol nereikalavo,
 Ir tiek aukų kiekvieną dieną pliautų,
 Kiek Molochas per amžius nesapnavo.

Šiandieną aukos smaugiamos kaip niekad
 /Mat, išsipildė jau sprendimas tasis/,
 Ir žmonės maldą dar kaip niekad pliekia
 Tau, tėve Staline, dievų siųstasis.

4. Tikėk

~~Yra šalis, kuri vedinas rojus,
Yra laiminga pasakų sala,
Kur bėdas slausti niekad nemustoja,
Kur plūgri tępti žmogų panandoja,
Graženis rojusnei tikra pekla.~~

~~Jį valda partijos sudievinas banditas
Fanatiškas ir bukas ir beisus.
Lavonais grįstas, kranjuose statytas,
Gražus, gražus, graženis rojus šitas
Už senovės pragarus visus.~~

~~Tikrai, tikrai, iš tikro, rusų rojus,
Kaip niekur žemėj, gera ir šviešu,
Nes milijonai ruporų taip groja,
Tais laikraščius ir mitingus mauroja
Čekistai išsizioję lig ausų.~~

~~Gražu, šviešu, Tikrai tikėti reikia.
Tikėjimas čia daro stebuklus:
Dievaitis išvalda jis nieksui teikia,
Beprotį regį išmintį besaikę,
Jis gali žmones padaryt aklus.~~

Tai kas kad čeka tavo kūną plaka,
Kad tu badauji, kad tu nuskarai,
Kad čia kiekvieną tavo žodį seka,
Tik tu tikėk, ką ruporai tau šneka,
Ir bus nepaprastai, nepaprastai gerai.

Tikėk, tikėk! Ir stenkis taip apakti,
Kad šios peklos neberegėtum, ne!
Jei ne apakti, tai bent prisiplakti,
Kad nors iš sutrų lovio gautum lakti.
Bijok tik prie netikinčių patekti,
Nes atsідursi pragaro dugne.

2. Piktoji dvasia

Po visą žemę bastėsi senovėj
Apšlubę ir juodi velniai.
Jie gundė žmogų sumaniai
Ir jo tikėjimą klastingai griovė,

Kad tik kaip nors netikinčiojo vėlę
Prarytų prasižiojusi pekla,
Kur josios laukė siera ir smala
Ir dar kitokie nemalonumėliai.

Vai, daug pridarė išūlių dalykų
Apšlubę ir juodi velniai...
Bet buvo tai seniai, seniai...
Dabar ši padermė pranyko

Ir žemėj rodytis visai nustojo.
Tiktai kartu su pažanga šviesia
Siaubinga ir nauja dvasia
Pradėjo reikštis bolševikų rojuj.

Nebuvo niekad toks kerštingas biesas
Gyvenęs žemėj nei pragaruose,
Kaip ši naujai pakilusi dvasia,
Kuri vadinas liaudies priešas,

Nes ką tik ji apsėda ar apstoja,
Tas darosi netikėlis baidus:
Prakeikia Stalinius ir leninus visus
Ir jų tikėjimą ir jų išrastą rojų.

Jam rodosi, kad kolchozninkai čia elgetauja,
Kad jie nuskurę visiškai,
Jam rodos, klykia moterys vaikai,
Kai juos išvežti tūkstančiais pakrauja,

Jam rodos, kad juos Sibiran dangina,
Jam rodos pogrindžiai netikinčių pilni,
Jam rodos, kad čekistai kruvini
Ten juos gabiai kankina ir naikina,

Jam rodos, gatvėse lavonai mėtos,
Jam rodos, grįžo barbarų laikai...-
Bet to jis neregėtų visiškai,
Jeigu dievaičiu Stalinu tikėtų.

Mat, tik tikis išvysta rojaus šviesą,
Netikėliui visuomet verias pragarai.
Todėl atrodo viskas negerai
Apsėstiems dvasios liaudies priešo.

Tų apsėstųjų yra daug be galo,
O tikinčiųjų tik dalis menka.
Tačiau ginkluota partijos ranka
Netikinčiuosius milijonais mala.

Ir kai neliks netikinčio nė vieno
Ir kai tikės visi, visi, visi,
Kad tu dievaitis, Staline, esi,
Taps žemė rojum pagaliau tą dieną.

Nors bus kolchozninkai taip pat nuskurę,
Nors ir tada jais ars ir jais akės,
Laimingi bus jie, jei tiktai tikės,
Nes jiems atrodys, kad taip būti turi.

Nors, savo turtais nepabaigę girtis,
Ruskeliai ir tada sau mirs badu,
Bus laimė jiems su Stalino vardu
Ir su tikėjimu širdy numirti.

3. Kur išganymas?

Visad, kai rečia partijos trimitas,
Kad tris kart trys yra tikrai penki,
Tu garsiai šauk, kad tuo tikrai tiki,-
Be to nebūsi išganytas.

Tiktai nereikia nieka^{da}s manyti,
Kad vien tikėjimas svrbu:
Jis niekis, jei gerų darbų
Nenori tu daryti.

5. Naujas tikėjimas

Draudžia partija tikėti,
Kad visi dievai pranyktų,
Nes ji nori, kad jų vietoj
Vienas dievas pasiliktu,
Vienas dievas visagalis,
Pasigražinęs medaliais,
Dievas penkių kontinentų
Ir be jokių konkurentų.

6. Surogatas

Šiukšlė, Atmata ir Mulkis
Vieną kartą susiprato,
Kad neturi Dievo būti,
Nes jie niekur Jo nemato.

Bet toj vietoj ši gaujelė
Garbinti karštai suskato
Vieną kraugereę bezdžioneę,
Išpašytą ant plakato.

Josios ūsuos ir medaliuos
Kažką dieviško jie mato:
Šiukšlė, Atmata ir Mulkis
Vieną kartą susiprato.

7. Fanatizmo naikintojas

Juk iš fanatizmo gimė
Inkvizicija žiauri,
Juk dėl fanatizmo krito
Komunarai keturi.

Kad nebūtų fanatizmo,
Radosi nauja tvarka:
Valdo mus apsiginklavęs
Naujo tipo davatka,

Kurs netikinčiuosius moka
Mėsinėt taip sumaniai,
Jog prieš jį naryūs rodos
Net senoviniai velniai,

Kurs netikinčiuosius krečia,
Tartum rudeni lapus:
Kiek jau Sibiran sugrūsta:
Kiek į masinius kapus!

Iš tikrųjų, kas galėtų
Jį įtart fanatizmu?
Tai naikina fanatizmą
Jis didžiausiu karštumu.

8. Apie Maskvos stabžmogi

Ilgai nelaimėj skendo žemė šita,
Bet pagaliau ji tapo išganyta:
Nušviesti liūdno ir tamsaus jos veido
Dievaitis Kremliaus sostan nusileido.

Sulaukus vyrą dievišką ir brangų,
Vargų pakalnė keičiasi į dangų:
Tamsa, nelaimės prarajosna krinta,
Ir viskas žemėj švinta, švinta, švinta....

Giedokim psalmę ir giedokim giesmę,
Nors jokiais žodžiais niekad neišdėsme
Visų baisingai nuostabių dalykų,
Kurie, jam Kremlion sėdus, atsitiko.

""""

Daug mokslo vyrų, geisdami šviesos,
Atskleisti bandė uždangą tiesos.
Jie vargo amžiais, vargo metų metais,
Bet viskas baigės smulkiais rezultatais:

Jei vienoj vietoj tiesą jie nustvėrė,
Vėl neaiškumą šimtas atsivėrė.
Ir jie visi kalbėjo nusiminę:
Ne mum atskleisti Tiesą galutinę...

Bet Kremliaus dievas vienu rankos mostu
Valdovus mokslų nutrenkė nuo sostų
Ir pagal visą savo būdą grubų
Tuoį vargšę tiesą išplėšė iš rūbų...

Iš neaiškiausio aišku jis padarė
Ir galutinį mokslo žodį tarė.
Ir nepaliko nė vienos srities,
Nenušviestos jo dieviškos minties:

Jis filologas, jis archeologas,
Jis pedagogas, jis ir zoologas....
Jis filosofas, jis veterinaras...
Jis mokslų jūroj narstosi kaip naras.

Ir jei kur nėra, tai lig dugno nėra
Ir absoliučiai tikrą tiesą stvėrė.
Ir jei ką sakė, tai taip taikliai sakė,
Lyg špaga dūrė tiesai į pat akį.

Todėl slapčiausiuos slėpiniuos Būties
Dabar neliko jokios paslapties:
Iš kur ir kur ,kodėl,kada,kaip,kas?--
Jau aišku viskas,viskas,visa kas...

Ir be pačios mažiausios abejonės!
Tikrai tie stabžmogiai ne žemės žmonės!
Tikrai ne žemės išmintis čia tviska:
Kurs kūrė viską,Tas tik žino viską.

Tat kam beklaust,iš kur jo mokslai imas?
Aiškių aiškiaus ia:čia juk apreiškimas!
Tiktai dievai,apšviest žmonių atėję,
Taip tikrą,vieną tiesą duot gebėjo.

O mokslų kurmi,tu nustok galvoti:
Mes jau priėjom paskutinę stotį!
Tu iš visų vargų jau išvaduotas,
Nes apreiškimas šiandien žemei duotas.

~~Didi garbė dabar tau turi tekti--
Tas pat patas per visą amžių plakti:
Be apreiškimo tiktai klyst gali
Tu,jo šviesybej sakantis krauly!~~

Kad apreiškimo nieks iškreipt nedrįstų,
Yra ginkluota armija čekistų,
Nes jei neji,-koks didis mokslas kristų
Net nuo pirmųjų klasių gimnazistų.

O čekos durtuve ir automate!
Visi čia garbint,dievint jus papratę.
Net moksluos jūs argumentai taip svarūs,
Kad štai per jus jie tapo jau ne marūs.

Taip per nepaprastą minties aferą
Pasiiekt. istengęs dieviškąją sferą,
Pradėjo stabas išdidžiai manyti,
Kad ir į dieviškos kūrybos sritį.

Su visais batais jis privalo žengti,
Bent kiek patrypčiot ir tuoju pralenkti
Šviesia, didžia kūrybine garbe
Net seną Dievą, laikomą grabę.

Iš aukšto pažvelgė jisai į gamtą
Ir tuoj suprato, kad yra jam lemta
Iš jos išsunkti visą raugą seną
Ir kažką naują kurti pagal planą.

Kvailių tai darbas-prigimtį pratęsti,
Iš jau sukurto ką kukliai išvesti.
Tegu buržujai tuos niekus dar bando,
Jei jie gamtos kūrybai neprībrendo.

Bet jis, nušvies tas dieviškos minties,
Sutrupint ryžtas dėsnius prigimties
Ir pagal mokslo magiškojo burtą
Per melą, klastą, priedartą ir smurtą

Kurte sukurti veik iš nieko keta
Ligšiol nebūtą gamtą ir visatą.
Šauniai, stabuke, tu suplanavai,
Nes ką gi kita turi veikt dievai!

*Bet vargšas mulki, melas, žinogas mulki,
Aukštai neskriski ir žemai nepulki;
Tau greit atkeršys pasaulis gamta,
Kai iš tavęs bus kirmėlinas puota.*

Antai stabukas naują ropę tveria
/Taropė šimtą kilogramų sveria/,
Arbūzą naują, nematytą morką,
Dar nerūkytą žemėje machorką,

Pulkus plunksnuočių, niekad neregėtų,
Kurie kas dieną viršum normos dėtų,
Būrius raguočių, taip sukonstruotų,
Kurie jam pieno vis virš plano duotų,

Bandų bandas avių ir avinų
Ir brigadas puikiausių piemenų.
Didi kūryba! Dieviška, skaisti!
Matau, matau kasdien ją laikrašty...

Deja, tikrovėj jis per vargą ilgą
Iš rugio gauna diršę arba smilgą,
Iš kiaulės šerną liesą, didžiasnūki,
Kurs baigia dvėst sovietiniam kolūky,

O iš žmogaus per kruviną pastangą-
Nepaprastą goril-orangutangą.
Taip vis skaisčiau nušviesdams buiti niūrią,
Stabukas tveria, pertvarko ir kuria.

""""

Bet jis karščiausiai kuria naują žmogų,
Nes jį valdyt baisiausiai ne patogu,
Kol dar kiekvienas turi savo protą
Ir sąžinę, buržujų išgalvotą.

Todėl yra išrastas aparatas,
Kur vis tas pats, tas pats, tas vienas ratas
Kasnakt, kasryt, kasdien, kas valanda
Vis sukasi, vis sukasi visada

Visoj plačiojoj rojaus šalyje,
Kad tik užmuštų žmogų žmoguje.
Kam nuo jo protas ir širdis atšipo,
Tas darosi būtybė naujo tipo.

O jeigu kam dar šito ne gana,
Tą imas perkurt čekos mašina,
Taip nuostabiai, taip baisiai rafinuotai
Patsai šėtonas jaustų tikrą puotą,

Stebėdams didį klasiškąjį meną,
Kaip tipas naujas traisko tipą seną.
O tipe naujas bestijų-žmonių!
O šauksmas, kraujas, kančios kankinių!

Maskvos stabuke, tu šlykščiai mažutis,
Tik nuo gyvų aukų klaikiai išputęs,
Sakyk, kiek kraujo ežerų išgėrei,
Kol tipą naują bestijos sutvėrei?!

||||

Dievai iš seno rojus kurt paprato.
Todėl ir Kremliaus stabas rojų stato.
Kadangi savo mirusia dvasia
Jis laimę mato vien tik daiktuose,

Tai rojaus laimė sulig jo planu
Bus iš metalo ir anglies kalnų,
Bus iš juodų dirbtuvių kaminų,
Bus iš šviesiųjų elektros liepsnų.

Tegū tai visa amžinai žibės
Ir teiks jam amžiais amžinos garbės,
Tebus tai laimei dieviškai žmogaus,
Kurs, tai statydams, krist badu gal gaus.

Dievai gebėjo kurt kvapu savu,
Bet Kremliaus dievas ne iš tų dievų,
Jis tik nukalti moka grandines
Ir jom apkaustyt dirbančių minias.

Ir vyksta rojaus dieviško statyba.
Retežiai vergo Kremliaus saulėj žiba.
Jį sergsti čekos kruvinas herojus,
Nes kaip galėtų būt be velnio rojus?

Bet po nuožmiu varovo botagu
Išblėso versmės kuriančių jėgų,
Išgėso siela dieviška, šventa,
Žemiau machorkos kainos paminta.

Pakirto alkis ir vargai jėgas.
Iš kur bus ryžtas, darbui uždegas?
Ką reiškia stambūs stabžmogio planai,
Jei nukankintas kuinas mirtinai?

Todėl nors švaistos prievaizda uždusęs,
Bet stabo rojus visiškai nususęs.
Jo visas pelnas ubago terba
Ir juodo vergo laimė nelaba.

Visur, visur: kolchozuose šalies
Ir šachtose metalo ir anglies,
Visur, visur nuskurdę ubagai,
Visur čekisto sergstimi vergai.

Retai kam, rojau, rojum tu tapai!
Tiktai padugnės, kėkšės ir šnipai
Kerštingai geria iš klaikių kančių
Bokalą laimės ir džiauksmų saldžių.

Kraupioji orgija laikų griūty!
Bet siela stabo visiškai kurti
Kančiom, mirtim, gigantiškiems vargam...
O vargas, vargas sutryptiems vargam!

Tu rojų, stabe, iš tiesų statai!
Ant griaučių stovi rojaus pastatai.
Kalnai lavonų rojaus pamatai.
Tu rojų, stabe, iš tiesų, statai!

""""

Kvaiši poetdvakos, jo premijuoti,
Net taip pradėjo pagaliau dainuoti,
Kad jis toks didis, toks šviesus be galo,
Jog iš jo saulė mokytis privalo!

Tikrai, tikrai! Jei būtų jam tiek galios,
Jog saulę siektų rankos jo brutalias,
Jis taip ją pagal Marksą pertvarkytų,
Kad ir nuo jos krauju raudonu lytų.

Bet tai tik jo poetdvakų svaja,
Nes šliūžui saulės nepasiekt, deja!
Skaisti leista ji erdvėmis keliauti!
Netau, stabuke, ją išprievartauti...

Tik rytą josios spinduliai sušvitę,
O tu niekingas Kremliaus parazite,
Taip abejingai šviečia į tave,
Kai ir į šuni, skuodžiantį gatve.

Kaip nori, tėve, tu prieš ją kėtokis,
Iš roplio saulė niekad nesimokys... - -
- - - - - e -

O ir tada jos žvilgsnis bus toks šaltas,
Kai, virš šios žemės pusmetrį pakeltas,
Mitriai tu kilpoj šoksi šoki vėjo,
Kaip joks dievaitis to nesugebėjo!

""

O stabžmogi, kurs protu ir kūryba
Gebėjai peržengt dieviškąją ribą,
Tikrai koks tu stebėtinasis esi!
Todėl šiandieną štai visi, visi

Po tavo saule merdintys kraštai
Tau lenkiasi, tau meldžiasi karštai,
Tau skamba psalmės, giesmės ir malda,
Kaip jokiam dievui niekur niekada:

Tu pranašas, tu genijus, žynys!
Visų laikų šviesiausioji ugnis!
Visų menų ir mokslų mišinys!
Visų melų šlykščiausias šiupinys!

Tu Kremliaus budelis mesijaus rolėj!
Vampyržmogis dievaičio aureolėj!
Tu saulė! Saulė! Svyturys dangaus!
Tu tipas naujas stabžmogio klaikaus!

II. TAR Y B I N I S H U M A N I Z M A S

---

9. Tarybinis humanizmas

Pasiekė raudonarmiečiai
Pergalę didžiulę:
Apie dvidešimt lavonų
Štai ant gatvės guli.

Tai banditai, nes, pabūgę
Bado ir kankynės,
Jie nuo Sibiro ir rūsio
Slapstėsi ir gynės.

Bet vistiek raudonarmiečiams
Juos nukaut pavyko
Ir miestelin parsivežti
Džiaugsmui bolševikų.

Didžią iškilmę šia proga
Švenčia gauja rusų
Ir visi jiems parsidavę
Palaižūnai mūsų.

Tartum musės jie apspinta
Kūnus užmuštųjų:
Reikia liet, mat, staliniečiams
Kerštą ant buržujų.

Juk ir partija taip moko-
Priešo negailėti!
Užtat reikia nors nukautus
Juos pamésinėti.

Vienas plėšia nuo jų rūbus,
Antras kojom mina,
O tretysis, pats narsiausias,
Durtuvą mėgina.

Vienas akmeniu juos muša,
Antras plaukus rauna,
Trečias kur pikantiškesnę
Kūno dalį piauna.

Tris dienas ši šventė tęsiasi,
O ketvirtą dieną
Girdi mūsų staliniečiai
Ne kokią naujieną:

Laikraščiuose pasirodo
Liūdnas pranešimas,
Kad Amerikoj užmuštas
Kažkoks negras Džimás.

Apimačekištų gaują
Skausmas nematytas.
Skamba visame miestely:
Negras nužudytas!

Ir tuojau įnirtę rusai
Mitingą sušaukia
Ir prieš publiką nuplėšia
Niekšam jankiam kaukę.

Ir greit žada ten nunešti
Savo komunizmą į
Ir įskiepyt jankų tautai
Tikrą humanizmą.

10. Priešakinė tauta

Kol nebuvo priešakiniai,
Buvo tik pusiau laukiniai.
Bet nuo Lenino pradėjo
Tokius pažangos žingsnius,
Jog pralenkti jau suspėjo
Net baisiausius laukinius.

11. Naujas įrodymas

Dabar neliko abejonės,
Kad žmonės kilę iš bezdžionės,
Nes prie režimo bolševiko
Sovietų Rusijoje pavyko
Nauju įrodymu pagrįsti
Tą tiesą didelę ir gilią:
Mat, čia žmoneliai vėliai grįžta
Tenai, iš kur yra jie kilę.

12. Didžiojo Stalino pergalė

Buvo kartą du žmogėdros,
Laikė broliais juos tikrais.
Vienas gerė kraują viedrais,
Antras gerė kibirais.

Susiplovė susipykę.
Jaunis krito nuo žaizdų,
Bet vyresnis, vienas likęs,
Išgeria dabar už du.

13. Nepaprastas tėvas 13. Mėgėjas išprotis

~~O tėve Staline brangus,
Sėdint menat jūs bosot,
Kurs rydavo sėdint vaikams,
Nesėdint jų žiauriai.~~ *O tėve Staline brangus,
Jūs ne gražiai išprotis!
Taip ryja nuosavus vaikus
Tik stikociosios gyvatės.*

14. Penkmetis

Aš mačiau vežimą, pakinkytą
Dviem šimtais milijonų vergų.
Vejami ginklu ir botagu,
Jie jį tempė iš visų jėgų
Ir būriais iš nuovargio ir bado krito.

15. Europos išvadotojai

Trijumfą didį švenčia po Europą
Ją išvadavę Stalino kariai:
Atilos žirgo prakeikta kanopa
Nebuvo trypus jos šitaip žiauriai.

16. Keturių komunarų garbė

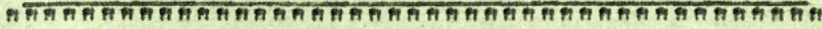
O komunarai keturi,
Garbė jums teko ne menka:
Už jūsų vieną betkuri
Dabar kompartijos ranka
Gal jau po šimtą tūkstančių pasmaugė
Ir dar po kiek pasmaugs...
Didus paminklas tau, raudonas drauge,
Ir vis didyn jis augs!

17. Maskvos faraonų paminklas

Įamžint savo vardui Egipto faraonai
Pristatė piramidžių amžinų.
Juodų vergų ir vergių milijonai
Sutasė ten tuos kalnus akmenų.

Naujų laikų maskviškiai faraonai
Kitaip sumanė pragyvent. žvaigždes:
Jie savo vergus smaugia milijonais
Ir iš jų krauna sau piramides.

III. S T A L I N I N Ė T A U T Ų
D R A U G Y S T Ė

18. Apie tarybinių tautų šeimą

Kai į gardą daug mažų tautelių susivarė
Vyresnysis brolis meška,
O tai buvo, iš tikrųjų, buvo
Neregėta ir graži tvarka!

Gal sakysite jūs: -Na tai ką gi....
Juk meška lėta ir nerangi.
Bet išlاندė ją ranka gruzino
Ir jai girios papročius gražino:
Ji dabar be galo pažangi!

19. Laisvė ir taika

Vergiją sunkią Ostland'e mes vilkom.
Dabar mum grįžo laisvė ir taika,
Nes mus atėjo išvaduot nuo vilko
Išdresiruota Rusijos meška.

20. Didžioji tėvynė

Mielas buvo mūsų kraštas,
Tik siaurutis jau be galo:
Nei čia Sibiro, nei tundrų,
Nei Kamčiatkos, nei Uralo.

Tarė Stalinas, mūs kraštą
Letena dailiai primynęs:
-Nuo Uralo lig Kamčiatkos-
Tai jums bus plati tėvynė.

Mastė žmonės. Nesuprato:
Iš tikrųjų, koks čia galas?
Kaip čia mum dabar priklauso
Ta Kamčiatka ir Uralas?

""

Stalino kariai šaunieji
Nuostabius stebuklus daro:
Šimtą tūkstančių lietuvių
Sumedžioja jie per parą.
Šimtas tūkstančių važiuoja.
Miršta žmonės nusimine.
Tik dabar suprast jie ima:
Mat, ką reiškia ta tėvynė...

O Maskvoj kažkas planuoja:
Jų dar pora milijonų,-
Reiškia iš šitos tautelės
Bus dar daugel ešalonų.

""

Gaudė ir senovėj vergus.
Niekis! Gal po koki šimtą...
Tik sovietinė valstybė
Pažangą padarė rimtą.

21. Iš draugystės

Ešalonų ešalonai...
 Pakrauti žmonėm vagonai.
 Lieja ašarų sroves:
 Kam mus veža? Kur mus veš?

Iš draugystės. Į svečius
 Pas mongolus ir čiukčius.

O ko traukia paskubom
 Šitos gaujos su terbom?

Tai lankyti eina mūsų.
 Tai iš broliškųjų rusų.
 Tai pagal taisyklę šita:
 Už vizitą-revizitą.

22. Istorinė draugystė

Jau įpratom mes ^{pric} caro,
 Kad mus smaugtų, kad mus kartų.
 Bet dabar didesnė daros
 Ta draugystė šimtą kartų.

23. Tarybiniai patrijotai

Iš to pulko patrijotų
 Viena pusė idijotų,
 O antra iskarijotų.
 Jei nebūtų patrijotų,
 Kas už Judo graši lotų,
 Kas už Judo graši piautų
 Ir draskytų savo tautą?

24. Prezidento iškamšai

Kas jus padarė prezidentu:
Ar "Naujas žodis" ar "10 centų"?

25. Naujieji kalibanai

Kadais kvaila baidyklė Kalibanas,
Pamatęs girtą kelnerį, pamanė,
Jog tai dangaus dievaitis išdiduė,
Ir ėmė šaukt: -Tu būki viešpats mano!
Ir puolėsi laižyt jo purvinus batus.

Tačiau garbingam amžiuoj bolševikų
Šios rūšies kalibanų rados ir pas mus.
Tik vietoj kelnerio jie dievina plėšiką
Ir jam nulaižo kruvinus batus.

26. Daugiau negu pasakiška

Yra nemaža pasakose
Tokių narsių didvyrių,
Kurie, įveikę savo priešą,
Gyvam jam kailį diria,
Bet, rods, nė pasakoj nebuvo
Tokio atsitikimo,
Kad nuluptasis padėkotų
Už kailio nulupimą.

Jūs, tėve Staline, pralenkiate
Net pasakų herojus,
Nes tiems, kuriuos draugais padarot
Ir tėviškai globojat,
Jūs taip švariai ir rūpestingai
Nulupti mokat kailį,

Kad jie tik džiaugiasi ir reiškia
Jum padėką ir meilę.

27. Padėka

Ar mus smaugtų ar mus kartu,
Giesmę vis tą pačią
Giedam: Staline brangiausias,
Ačiū, ačiū, ačiū!

Kad žadėjęs baisią laisvę,
Atėmei tą pačią,
Kad jau netelpam į rūsius,
Ačiū, ačiū, ačiū!

Kad iš meilės dovenojai
Mum tėvynę plačią,
Kad į ją mus vežt medžioji,
Ačiū, ačiū, ačiū!

Kad jau visa ką supylėm
Tau į gerklę plačią,
Kad negalim jos pripildyt,
Ačiū, ačiū, ačiū!

Kad kolchozai taip sekmingai
Savo veiklą plečia,
Kad jau reik terbas kabintis,
Ačiū, ačiū, ačiū!

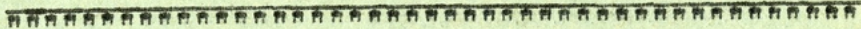
Kad pakinktuos soclenktynių
Jau netekom spėkų,
Kad taip moki mus vaikyti,
Dėku, dėku, dėku!

Kad mum gint siunti šias gaujas
Čiukčių ir uzbėkų,
Kad jie tūkstančiais mus šaudo,
Dėku, dėku, dėku!

28. Šimto tautų kapas

Seniai jau vadinama tu
Kalėjimu šimto tautų,
Bet, jeigu šios sienos dar nesubyrės,
Tai greit jas papuošti turės
Šis naujas epigrafas:
Tai šimto tautų kapas.

IV. T A R Y B I N Ė   D E M O K R A T I J A

29. Tarybinė demokratija

Valdo liaudį demokratas.
Demokrato kietas batas.
Myli liaudis demokrata:
Ji bučiuoja jam tą batą,
Nuo kurio jai kaulai trata.

30. Patogumas nematytas

Ruporas dalykas geras!
Patogumas nematytas:
Visada tiksliai jis gali
Pakartot, ką rékia kitas.

Savo balso jis neturi:
Sumaniai jis padarytas!
Jį įjungia ir išjungia,
Per jį rékt tegali kitas.

Taip pas mus dėl patogumo
Ir pilietis pertvarkytas:
Jau jo balsas jam užsmaugtas,
Per jį rékt tegali kitas.

Ar jis nori arnenori
Būt per jėgą išdarytas,
Jį įjungia ir išjungia,
Per jį rėkia kažkas kitas.

Dėl transliacijos tikslumo-
Automatas atstatytas!
Ką sakysit, gerbiamieji, -
Patogumas nematytas!

31. Vienas tikėjimas-viena tiesa

Tai tikrai gražu ir gera,
Kad piliečiai pasidarė
Taip vienodų pažiūrų:
Vienas balsas trimituoja,
O jį seka ir kartoja
Milijonai ruporų.

Jau dabar be to trimito
Mūsų rojui nieko kito
Neišgirsi, iš tiesų,
Nes seniai jau sudoroti
Tie, kur bandė prasižioti
Nors bent kiek kitu balsu.

Na, bet argi nepatogu?
Kam dar vargint vargšui žmogui
Savo smegenis menkas?
Geriau ruporu kartoti
Tai, ką teikės sugalvoti
Už tave Maskvoj kažkas.

Gaila tik, kad taip riboto
Ir visai liguisto proto
Tas galvojantis kažkas, -

Tai suiro ir nuskuro,
Tai nušuto ir nuspuro
Viskas,viskas,visa kas...

32. Keistenybė

Prie režimo bolševiko
Keistenybė atsitiko.
Keistenybė atsitiko:
Pas mus liaudies nebeliko.
Pas mus liaudies nebeliko:
Liaudis liaudies priešu liko.
Liaudis liaudies priešu liko,
Nes jai Stalinas netiko
Ir tikyba bolševiko.

33. Savotiškas kraštas

/Rusų čekistų karininko ir vietinio
mielcininko pasikalbėjimas/

-Man, kaip atvykusiam naujai,
Sakyki, mielas drauge,
Ar liaudis mūsų režimu
Labai šiam valsčiuj džiaugias?

-Aš žmones čia gerai žinau.
Sakysiu tikrą tiesą:
Čia liaudies visiškai nėra,
Yra tik liaudies priešai.

-Jeigu tai, iš tiesų, tiesa,
Tai kur ta liaudis žuvo?
O gal pas jus čia visiškai
Jos niekad ir nebuvo?

-Būt buvo vienas kitas mūs,
Kuriem režimas tiko.
Bet nebe liaudis jau ir mes,
Mat, valdininkais likom.

-Jei taip, tai liaudies priešus tuos
Teks Sibiran išgrūsti,
Paskui iš broliškų kraštų
Jum liaudies čia atsiųsti.

34. Dviejū klasių parazitai

Iš beklasinės valstybės,
Didvyrių pilnos,
Mus apspito parazitai
Klasės ne vienos.

Vieni, mūs šalies valdyti
Stalino siųsti,
O antri, pas mus bastytis
Bado priversti.

Vieni jau net skrybėlėti,
Valdžioje žibą,
Antri elgetos skylėti,
Po terbom drebą.

Vieni baigia jau iškraustyt
Įstaigų kasas,
Antri baigia mum nupiaustyt
Kišenes visas.

35. Didvyrių šalis

Kas nežino, kad mūs rojus
Didvyrių šalis tikra:
Čia vien didvyriai herojai,
Ne herojų nebėra.

Mat, herojus čia gaminti-
Paprasčiausias daiktas:
Reik medalių prikabinti,
Ir herojus baigtas!

Daugel vario kalt kapeikom
Iždas išėikvoja,
Bet jo dar daugiau prireikia
Darymui herojų.

36. Didvyrių didvyris

Sutikau partietį rusų,
Kartą einantį keliu,
Kurs, per petį persimetęs,
Kažką nešęs maišeliu.

Ir paklausiau: -Ką taip sunkiai
Tu nešies šiuo maišeliu?
-Tai medaliai. Jų ant rūbų
Sutalpinti nebegaliu.

37. Patrauklesnis

Kol dar ėjo baltas litas,
Litą vogė vienas kitas.
Patrauklesnis, nei tas litas,
Rusų rubli, tu esi:
Litą vogė vienas kitas,
O tave beveik visi.

38. Neprilygsta

Baigėsi sargam vargai:
Jau direktoriai sargai!
Bet kadangi bė sargų
Truputį neatsargu,
Tai direktoriai seni,
Gero noro kupini
Tėvui Stalinui tarnauti,
Sargų vietas stengias gauti.
Bet girdėt ,nauji sargai
Eina pareigas blogai:
Kalba žmonės,kaž senieji
Šliūti daug geriau mokėję...

39. Virš plano

Savanoriškai išpildo
Savo prievoles virš plano
Tie,kuriems kakton įremtas
Vamzdis rusiško nagano.

40. Stachanovietis

Net tris mėnesius gulėjo
Vienas vargšas susirietęs:
Tris dienas dirbtuvėj buvo
Jis žymus stachanovietis.

41. Soclenktynės

Soclenktynės! Soclenktynės!
Nors iš nuovargio sutinęs,
Nors jau kvapas paskutinis.
Baigia skristi iš krūtinės,
Nesvarbu! Iš paskutinių
Reikia bėgti soclenktynių.

Soclenktynės! Soclenktynės!
Miškas vandeniū patvinęs.
Kiauros balos ir klampynės.
Krito kuinas paskutinis.
Pats griebk rąstą ažuoliniū!
Ant pečių! Ir soclenktynių!

Soclenktynės! Soclenktynės!
Duoklės, duoklės viršplaninės!
Joms maišelis paskutinis.
Nors nuo bado tu patinęs,
Čiupk tą pūdą paskutiniū!
Ant pečių! Ir soclenktynių!

Soclenktynės! Soclenktynės!
O su naganu partinis
Vejas, ant kulnų užmynęs,
Gula keliais ant krūtinės,
Išsivilkęs iš vatinių,
Keldams tempą soclenktynių.

42. Planai

Tėve Staline brangiausias,
Tu gerai vis sumanai:
Kur skaitysi, kur klausysi,
Vien planai, planai, planai.

Tau planuoti kombinuoti,
O jau tie planai, planai
Tegu gulasi ant sprando
Tavo liaudžiai alkanai.

Tau kalbėti, tau žadėti:
Kai tik baigsis šie planai,
Liaudžiai įvairių gėrybių
Bus kalnai, kalnai, kalnai...

Bet senųjų dar nebaigus,
Vėl nauji planai, planai
Sugalvoti tau pavyksta,
Ir taip eina amžinai.

Tik kur dingsta, kur prapuola
Tie žadėtieji kalnai,
Jei naujus planus vykdyti
Liaudžiai reikia alkanai.

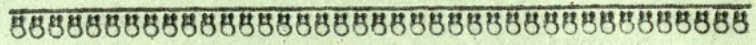
Nusibodo, nusibodo
Būti liaudžiai alkanai,
Bet kaip drausmę palaikyti,
Tu jau priemonės žinai.

Nesirodo, nesirodo
Tie žadėtieji kalnai,
Nes taip popieriuj ir lieka
Tie planai, planai, planai.

Tai gal silkėm suvynioti
Tiktų tie planai, planai,
Bet kad mes ir tų neturim,
Ar gi, tėve, nežinai.

Ir todėl į kokią vietą
Eina tie planai, planai,
Tėve Staline brangiausias,
Gal ir pats tu numanai.

V. T I K T E R B E L Ę I R L A Z D A

43. Tarybinis herbas

Žiba piautuvos ir kūjis
Tėvo Stalino ženkle,
Bet ten tiktu, iš tikrujų,
Tik lazda su terbele.

44. Kultūros pažiba

Ta kolchozninkų valstybė-
Tai kultūros pažiba:
Plūsta ubagų daugybė,
Rankoj kiek vienam terba.

45. Rusų ūkinė galybė

Rusų ūkinė galybė
Vien tik šituo paremta,
Kad prie bado nuolatinio
Čia pripratinta tauta.

46. Nei krizės, nei nedarbo, nei streiku

Kartais būna kiek sunkoka
Mūs sovietinėj šaly,
Kartais miršta čia iš bado
Milijonai bent keli.

Tik džiugu, kad pas mus krizės
Nėra buvę niekada, -
Lai kraštus buržujų plaka
Šita rykštė prakeikta.

Kad tai gali būt nedarbas,
Iš tiesų mum nuostabu:
Pas mus trūksta tiktai duonos,
Bet visad perdaug darbų.

Tai tik džiaugiamės, dėkojam,
Nestreikuojam niekada,
Nes seniai pas mus pranyko
Taburžujiška mada.

47. Toks jau prigimimas

Toks jau prigimimas ruso:
Gyrės, gyrės, kol užduso,

Tai žadėjo atsiputęs
Kibt į darbą kaip pasiutęs,

Bet, nusnudęs valandėlei,
Ėmė girtis jis ir vėliai.

""""

Ne be reikalo jis girias,
Mat, yra gerai patyręs,

Kad prieš betkuri negandą
Puikiai gelbsti propaganda:

Vežant plūgą, taiso sprandą
Traktorinė propaganda.

Šaltos žiemos-savo landą
Apsišildo propaganda.

Nuogas kūnas-dengtis bando
Skarmalais ir propaganda.

Sausos bulvės-užsikanda
Ir planais ir propaganda

Taip prieš betkuri negandą
Puikiai gelbsti propaganda.

48. Propaganda ir tikrovė

Klykia ruporų daugybė,
Kaip kolchozuose smagu,
O pas mus iš tų kolchozų
Plūsta gaujos ubagų.

Net ir durų uždaryti
Mums jau nebėra kada:
Plaukia vienas paskui kitą,-
Elgeta ir elgeta.

Plaukia spiečiais, plaukia gaujom,
Keikias Stalino vardu,
Šaukia:-Gelbėkit, nes mirštam
Mes kolchozuose badu.

Prašo duonos, prašo rūbo,
Skundžias, verkdami gailiai,
Kaip kolchozuos tempę
Plūgą, kinkyti kaip arkliai.

Klykia ruporų daugybė,
Kaip kolchozuose smagu:
-Tik kolchozuose išbrūšit
Iš nelaimių ir vargų!

Tai ir mąsto mūs valstiečiai:
Gal ir būtų ne blogai,
Tik kodėl mus taip užplūdo
Iš kolchozų ubagai.

49. Į kolchozus

Atejo jums laikai nuožmios vergijos,
Valstiečiai Lietuvos:
Čekistai krauna jum ant kaklo jungą
Naujosios baudžiavos.

Kankino metais, plėšė, trypė, trėmė
Ir žudė jus Maskva,
Kad tik greičiau prieš vergvaldžio botagą
Nulinktų jums galva.

Jūs pribaugti! Išvengti šito jungo
Jau nebėra vilties,
Tačiau sunkioj nelaimėj nenuliūskit,
Ieškokit išeities:

Iš broliškų kraštų paimkit pavyzdį
Ir siūkitės terbas:
Jau greitai grius buržujiškas pasaulis,
Prieš Staliną drebas.

Kaip ubagai paš jus išalkę plūdo
Iš broliškų kraštų,
Galėsit traukt per kaimus ir per miestus
Buržujų prakeiktų.

Ne taip dar bloga, kol jūm aiškiai šviečia
Nors ta viltis viena,
Bet kur buržujai eis, kada ateis jiems
Tokia, kaip jūms diena?

50. Rojaus prieangy

Dėl to šiandien vadinas rojūm
Sovietų kraštas pažangus,
Kad tenai nuogas ir nevalgęs
Išmoko jau gyvent žmogus.

Tik mes dar ne visai įpratom
Gyvent nevalgę ir nuogi,
Nes per vėlai mus išvadavo:
Mes dar tik rojaus prieangy.

Bet greit ir mūm bus tikras rojus
Pasitikėkim pažanga,
Nes taip iš viso ko atrodo,
Kad šičia dar ne pabaiga.

51. Jeigu šiandien gyventų Dijogenas

Jeigu šiandien gyventų Dijogenas,
Jisai iškištų galvą iš bačkos,
Nudžiugintąs sovietinės tvarkos,
Sušuktų: -Štai atėjo aukso dienos!

Nes tas išminčius visada mokino,
Kad žmogui tinka poreikiai maži:
Šaknelių pasirovei paežy,
O nuo lietaus ir šalčio lišk statinėn.

Jeigu šiandien gyventų Dijogenas,
Jisai man šauktų, trindamas rankas:
-Ir jūs visi jau liškit į bačkas,
Nes štai atėjo pranašautos dienos!

52. Pažanga

Padarėt pažangą didžiausią
Jūs, tėvo Stalino vaikai:
Jei ir toliau dar nesiliausit,
Tai dar labiau šviesės laikai,
Kolei jūs šias tautas galiausiai
Urvan gražinsit visiškai.

VI. SAJUNGININKAI

---

53. Sąjungininkai

Tėvas Stalinas puotauja,
Godžiai gerdams mūsų kraują.
Jankis, linkterėjęs baužę,
Su juo taurėm susidaužia.

54. Džentelmenų politika

Seniau padrūs žmonės vydavo plėšiką,
Visais šunim užpiudę, iš namų,
O džentelmenai kviečias bolševiką
Svarstyt taikos ir laisvės klausimų.

Prisiekia jam ir meilę ir draugystę
Išsaugot per visus laikus,
Nes paprotys paš juos toks išsivystė
Globot ir gerbti plėšikus.

Ir eina garsūs posėdziai per dieną,
Draugystės baliai vyksta vakarais.
Šokina niekšas paikšą džentelmeną,
O džentelmenas džiaugias, kad gerai.

Tačiau, nuo Samo dovanų nutukęs,
Plėšikas daros nebe mandagus:
Jis džentelmeniui ima spiaut į smukį
Ir rodyt savo meškiškus nagus.

Dėl šito būtų jau tikrai padūkęs
Koks nors ne džentelmeniškas žmogus,
Bet džentelmenas tiktai šluostos snukį
Ir vis mėgina būti mandagus.

55. Liūtų imperijai

Seniau ją valdė kitos kartos-
Politiku, karių.
Šiandien po liūto herbu vartos
Sušvinkusi kriū-kriū.

Tik vienas senas liūtas rodo
Nudilusiąją iltį
Ir ją iš snaudulio vienodo
Dar ragina pakilti.

Bet veltui šaukia jis piktai
Ir gąsdina ir graso,
Kiauliena sujuda tiktai
Ir ausį pasikaso.

56. Vienam prezidentui

Jūs vis meldžiatės, bet velnias
Juokias iš kvailių maldos.
Ne be reikalo jūs kelnes
Dėvit piemenų mados.

57. Kai kuriems politikos čempionams

Visada turėjo velnias
Iš kvailumo daug naudos,
Bet dar tiek nebuvo pelnęs
Iš kvailių jis niekados.

58. Džentelmeniškiems taikos apaštalam

Kaip žmones puskvaišius, bet dorus
Jus tautos gerbs visais laikais,
Kad rodot nuoširdžiausius norus
Bendradarbiaut su žulikais.

59. Klausimas

Kokią nulems pasauliui dalį
Šie kritiški laikai,
Jei, tarp savęs jį pasidale,
Šiandieną valdo žulikai
Ir dvasios ubagai!

60. Katiuša

Buvo tai paminėtinais metais,
Kai nuversti buržujų valdžios
Pas mus grudos mongolai verpetais
Iš sovietų valstybės plačios.

Tat ir Katia, žmona komandiro,
Vyko Vilniun tiesiog iš Maskvos
Aplankyti savo mylimo vyro,
Siūsto laisvint sričių Lietuvos.

Po peroną jinais vaikštinėjo,
Vyro Vilniaus stoty laukdama,
O jos veidu ir kūnu sravejė
Liepos saulės tvanki šiluma.

Ji veltiniais lig kelių mūvėjo,
Šiaip jos rūbai atrodė menki.
Tat į kojas dažnai sau žiūrėjo:
Veltinukai nauji ir pilki!

Ir keleivė viena ją paklausė,
Į naujus veltinius žvelgdama:
-Jūs iš Rusijos būsit tikriausiai?
Iš pat šiaurės? Pas jus dar žiema?

-Iš Maskvos, tarė K^atia, kur tviska
Mūsų Stalino saulė šviesi!
Mūsų sostinė pertekus visko.
Pas mus žmonės nevaikšto basi.

Ir štai, kokiam laikeliui praėjus,
Aš Katiušą ten pat sutikau.
Atpažinti ją vos begalėjau
Ir nustebeš gerokai likau:

Ant pečių lapių kailiai vos tilpo,
Apsiavus batukais puošniais,
O vietoj suknišios apsivilkus
Buržujų nakties marškiniais.

61. Minties laisvė

Prie tėvo Stalino yra užgarantuota
Minties mum laisvė aiškiai ir tvirtai:
Gali galvot, kas tik galvon ateina,
Tik prasižiot nereikia apie tai.

""

Piliėtis Pupkus tai gerai žinojo
Užtat nerovė jo velniai,
Ir su sovietų režimu naujuoju
Jis sugyveno gan darniai.

Įpratęs buvo nuolankiai tylėti,
Klausyt, ką sako jam kiti.
Prabilęs gi-tik taip kalbėti,
Kaip buvo rašę laikrašty.

Tik seno raugo buvo dar jam likę
Vienam makaulės pakrašty,
Ir kartais lakstė po jo plikę
Antitarybinė mintis.

Bet buvo tikras: to neprsitartų,
Nors jį užplaktų mirtinai.
Tiktai jį gąsdino iš karto
Naktiniai prakeikti sapnai.

Mat, iš mažens naktim kalbėti
Įpratęs buvo per miegus,
O gali taip išsiplepėti
Net atsargiausiasis žmogus.

Bet jis išrado būdą gerą
/Pas mus, mat, sienos su ausim/
Ir ant burnos storiausią skarą
Sau apsirišdavo naktim.

Ir taip ramybėje lig ryto
Ilsėjos kaulai jo seni,
Tačiau nelaimė ant jo krito,
Važiuojant kartą traukinį.

Mat, jam užmigti pasitaikė
Iš pavargimo vagone,
Ir jis bematant nusi-keikė
Ir ėmė muistytis sapne.

Vadų vardus minėt pradėjęs,
Nė kiek nesimeldė jiems jis,
Tik ant jo veido išryškėjo
Kontrevoliucinis šypsnyš.

Keleiviai išgąsty sustingo,
Pradėjo balti ir drebėti,
Bet mūsų Pupkaus nelaimingo
Nedrišo žadint nei įspėti.

Tiktai stotelėj artimiausioj
Šnipai pakilo/netgi trys/
Ir tuoj, dokumentų užklausę,
Išgrudo Pupką pro duris.

Ir Pupkaus nebematė niekas,
Tiktai spėliojo dar kai kas,
Kad, kailį jam gerai išpliekus,
Valdžia išgrudo pas meškas.

Draugai slapta jį apgailėjo,
Išgirdę šitokius gaudus,
Ir garbint dar garsiau pradėjo
Kompartiją ir jos vadus.

62. Tadas Nenuklausė,

liaudies priešas

N. dirbtuvėj pats tyliausias
Buvo Tadas Nenuklausė.

Dirbo darbą vis užgulęs,
Toks suvargęs, toks vientulis.

Dirbt ne ką jis sugebėjo,
Tik lentas obliuot mokėjo.

Su draugais veik nekalbėjo,
Nes bent kiek neprigirdėjo.

Užtat juokdariai vaikinai
Nenuklausę jį vadino.

Kartais net juokavo tūlas,
Kad jam dingęs vienas šulas,

Bet jisai dėl to nepyko,
Tik oblivo sau iš tyko.

""

Taip ramiai jam dienosėjo,
Kol kažkas jį pastebėjo,

Kol jis buvo nužiūrėtas,
Kaip žmogus klusnus ir lėtas.

Ir štai pakvietė mūs Tada
Pas enkavedistų vadą.

Pakviestajam dreba kūnas.
Čia jau bus koks nors perkūnas!

Bet ką veiks? Neina Tadas.
Pasiūnka jį pats vadas

Solovuško Timofiejus,
Liaudies baubas pagarsėjęs,

Iš Maskvos komandiruotas,
Visas baisiai medaliuotas.

Ima Tada klausinėti,
Kas dirbtuvėje girdėti,

Ką ten liaudies priešai veikia,
Gal būt partiją jie keikia,

Kam tenai iš darbininkų
Rusiška valdžia netinka.

Tadas teisintis mėgina,
Kad jis nieko čia nežino,

Kad jis nieko nenuklausęs,
Nes esą jam silpnos ausys,

Kad jis nieko nesupranta,
Tik uoliai obliuoja lentą,

Žiūri tik uždirbti duoną,
Išmaitinti vaikus ir žmoną.

-Nemanyk, kad aš toks glušas!-

Ima šaukti idūkęs rusas:

-Viskas aiškiai čia matyti,
Tu nenori man sakyti!

Tu nenori, kvailas jauti,
Tėvui Stalinui tarnauti.

Tadas dreba, Tadas bala,
Lyg nujausdamas sau galą,
Ir vis teisintis mėgina,
Kad jis nieko čia nežino.

Solovuško ima siusti,
Ima net iš pykčio dusti,
Ima Tada baisiai plūsti,
Tada laužyti ir mušti.

Solovuško spiegia gieda,
Perlai jam nuo lūpų rieda:

-Svoloč! Sukinsyn! Sobaka! ...!.....!
.....! .....! .....! .....
Ir vis Tada muša plaka.

Atsipusti kiek sustoja,
Atsikvėpęs ir vėl tvoja.

Vargšas Tadas net sutino,
Bet nežino ir nežino....

****

Tačiau baigės jėgos ruso,
Jis bemušdamas užduso.

Mato, kad iš Nenuklausės
Šiandien nieko neišgausias.

Tada paima jis blanką,
Bruka Tadaui jį į ranką,

Nori parašą išgauti,
Kad tas pažada tarnauti.

Veltui bruka draugas vadas,
Nesutinka, ginas Tadas:

-Niekur kištis aš nenoriu...
Gal būt, rasis savanorių?....

-Jei nenori gyvas pūsi!
Tada įmeta į rūši.

""

Sėdi rūsyj vargšas Tadas,
O enkavedistų vadas

Pas save kasdien jį šaukia
Ir tą pačią giesmę traukia.

Vieną kartą, antrą, trečią...
Ir kas kart į kailį krečia.

Sunkiai dirba pareigūnas,
Sunkiai kenčia Tado kūnas:

Gelia kaulai, maunas kailis...
Iš skausmų beveik jau gailis

Mūsų Tadas Nenuklausė,
Kad jis nieko nenuklausė.

""

Taip p^areina dienos kelios,
Nebeiškenčia žmogelis,

Mąsto: -Nėr kas bedaryti...
Reiks gal kiek pasiklaudyti...

Kam vienam man skausmas šitas?
Lai pakenčia kiek ir kitas...

Pats to popieriaus paprašo,
Pažada ir pasirašo.

Kyla ūpas draugui vadui
-rjis šitaip kalba Tadiui:

-Partija tau teikia garbę
Eiti pareigą šią svarbią.
Tu, ši reikalą supratus,
Tik klausyk, ausis pastatęs!
Kas kad neprigirdi draugas,-
Juk tokių mažiau ir saugos.
Visai kurčias apsimeski
Ir spąstus tik priešui spęski!
Ką nugirsi, ką suuosi,
Tuoju man pranešimą duosi!

""

Grižta Tadas į dirbtuvę.
Klausia jį draugai, kur buvęs.
Bet jis, kurčiu apsimetęs,
Žiūri tik, akis pastatęs,
Tartum nieko nesupranta,
Ir tiktai obliuoja lentą.
Bet nužiūri vienas kitas,
Kad gerai jis apdaužytas.
Šnabždasi draugai dirbtuvės:
-Šitas buvo jau pakliuvęs!
Skamba, lyg signalas duotas:
-Atsargiai! Tas užverbuotas!
Ir draugai mūs Tado saugos,
Tartum pragariško raugo.
Bet kur tik draugai ką šneka,
Tadas tuoj artyn ir seka.
Suka kalbą jie į šalį,
Nieko jis nugirst negali.

Gailis Tadas Nenuklausė,
Kad anksčiau nenusiklausė.

""

Ir štai vėliai šaukia Tada
Pas enkavedistų vadą.

Šaukia antrą kart ir trečią...
Ir kas kart į kailį krečia.

Veltui verkia Nenuklausė,
Kad jis atsidėjęs klausė,

Kad visur jis kišo ausį,
Tiktai nieko nenuklausė.

""

Pagal iau nusprendžia vadas:
Liaudies priešas šitas Tadas!

Priešas didelis, ne mažas,-
Šitaip dirbt juk sabotžas:

Jau pačiam net juodas kailis,
O išduoti kitą gailis.

""

Ir štai suima mūs Tada.
Tada štai į stotį veda.

Tada, visiškai nekaltą,
Veža ten, kur baisiai šalta.

""

Taip pas mus jau sutvarkyta:
Turim ėsti vienas kitą.

Jeigu kito tik neskūsi,
Tai tu liaudies priešas būsi.

Jeigu kito tik neėsi,
Tai tu pats Verkutoj dėvėsi.

63. Kaip Kiaulutis pateko į rojų?

Gyveno kartą toks žmogutis,
Kuris vadinosi Kiaulutis.
Nei jis aukštesnės vietos vaikės,
Atokiai nuo partiečių laikės:
Jam rodės dar ateis kitėi...

Tat uždar bį jis gavo menką,
Net duonai, buvo, neužtenka.
O čia dar partija grasina
Ir liaudies priešū jį vadina,
Net rūšį siūlo jam...

Taip kol iš baimės ir iš bado
Kiaulutis sąžinę prarado.
Bijojo pats į rūšį sėsti,
Už tai kitus pradėjo ėsti,
Čekistam juos išdavinėti.

Tada, kaip pažangus ir rimtas,
Jis tapo partijon priimtas:
Už padarytą jiems gerovę
Čekistai leido prie jų lovio
Jam kiek atsiganyt.

Jau ilgą laiką badą kentęs
Ir suliesėjęs kaip žiemkentis,
Labai apsidžiaugė Kiaulutis,
Geresnį jovalą pajutęs,
Net verkdams rijo jis.

Ir kiek tik gali prisiputęs,
Išsitiesė miegot Kiaulutis
Ir mąsto: -Ar gi tai ne rojus?
Kad būčiau taip anksčiau žinojęs,
Kad tie kiti nebeateis...

64. Mitia Ilgausis,

režimo šulas

Šnipas fabrike uoliausias
Buvo Mitia Ilgausis.

Jis gerai vaidint mokėjo
Priešą Stalino sekėjų:

Mesdavo prieš valdžią žodi,
Nepatenkintas atrodė...

Darbininkai patikėjo,
Nesisaugot jo pradėjo.

O jisai, ištempęs ausį,
Tiktai klausė, klausė, klausė...

Dirbo naktį, dirbo dieną,
Gaudė žodi jų kiekvieną,

Vakarais klausyt pro sieną
Eidavo dar pas kiekvieną.

Taip sudirbo jis ne vieną... - - -
- - - - -

Sekės jam nusiklausyti,
Ir todėl didžiavos Mitia:

-Aš esu režimo šulas!
Ant manęs jo svoris gulas!

Jei tokių kaip aš nebūtų,
Šis režimas šiandien griūtų!

Ir jis laikė sau už garbę
Eiti pareigą šią svarbią.

Dirbo drąsiai ir be baimės,
Bet neišvengė nelaimės.

Mat, jis kartą guru-guru
Slankiojo kažkur prie durų.

Tik staiga kažkas jį stvėrė
Ir durim ausis privėrė

Ir bematant jas nukirpo.
Vargšas Mitia tik sučirpo...

Ausys valdiškos, daug vertos
Liko duryse privertos.

O paleistas Mitia lėkė.
Mitia bėgo. Mitia rėkė.

Mitei baigės visos jėgos,
Kol NKVD pribėgo.

Kilo triukšmas nematytas,
Stebis vienas, stebis kitas:

Ilgaausis apkarpytas! - - -
- - - - -

Mitia paausius sau graibos,
Spiegia Mitės balsas laibas:

-Liaudies priešai ir banditai
Bus tikrai padarę šitai!

65. Perpetuum mobile

Eilininko Lokšuvos nebe naujas
išradimas

Eilininkas Lokšuva
Buvo kritikų užrietas,
Tik sovietų Lietuvoj
Tapo jis garsus poetas.

Mat, jisai pagavo tuoj
Tikrą dvasią mūsų laiko
Ir šiais posmais nuostabiais
Partijai širdin pataikė:

Žiaurūs ponai
Ir tironai
Mūsų liaudį
Engė smaugė,
Per akis jai kailį nėrė
Ir jos kraują lakė gėrė.

Bet nušvito
Laisvės rytas,
Nes atėjo
Geradėjai
Naikinti buožių ir buržujų,
Piauti juos piautuvu, mušt kūjiau.

Dabar tikrą rojų matom,
Viską griaudami, jį statom.
Soclenktynės! Soclenktynių!
Griaukime iš paskutinių!
Girkim Staliną, mūs vadą,
Ir laižykime jam padą!
Taip rimavo, taip rimuoja
Jis vis ta pačia gaida.
Jo poezijai motyvų
Neprituksta niekada,

Nes, vos baigęs, vėl nuo galo
Pradeda jis visada.
Taip be galo, taip begalo
Skamba ta pati gaida:

2 { Soclenktynės! Soclenktynių!
Griaukime iš paskutinių!
1 { Girkim Staliną, mūsų vadą
Ir laižykime jam padą!

Dar kiek pagiria kolchozus,
Priešą pasmerkia valdžios,
Ir tą patį ir tą patį
Pradeda vėl iš pradžios:

Žiaurūs ponai
Ir tironai
Mūsų liaudį
Engė smaugė...

Niekad nepritrūksta temų
Eilininkas Lokšuva.
Stebis partija ir giria:
-Tai poetas, tai galva!

Būtų dėl jo išradimo
Pagarsėjus Lietuva, -
Gaila, kad tą pat išrado
Jau senai pirm jo Maskva.

Bet vistiek tai Maskvai tiko,
Tai apsidžiaugė Maskva,
Kad jos receptą taip puikiai
Panaudojo Lokšuva.

Ir parėdymą griežčiausią
Davė Lietuvai Maskva
Tiktai taip eiles rašyti,
Kaip jas rašo Lokšuva.

Lokšuva! Lokšuva!
Tu neblogas rašeiva!
Iš tavęs jau Lietuva,
Juokiasi, tačiau Maskva
Glosto letena sava,
Stebis išmone tava:
Tu neblogas rašeiva!
Lokšuva! Lokšuva!

66. Jonas Šiukšlė,

priešakinis Stalino idėjų karys

Seniai Žiugžliai nebuvo nusmukę,
Nes darbavos per amžių uoliai,
Užtat Jonui paliko jie ūkį,
Sutvarkytą švariai ir dailiai.

Bet buržujų valdžioj smaugė žmones,
Kaip jau žinome, vargas nuožmus,
Gėrė tat iš skausmų Žiugžlius Jonas,
Kolei pralakė tėvo namus.

O paskui buožių jungą jis nešė,
Nuolat skundės žiauriu likimu,
O kiekvieną uždirbtąjį grašį
Tuoju pralakdavo iš tų skausmų.

Ir kai jis, išsitiesęs ant šono,
Nuolat vartė purvų patalę,
Ėmė žmonės vadint mūsų Joną
Nebe Žiugžlium, o tiesiai Šiukšlė.

Ir pagavo tada Šiukšlę Joną
Neapykanta buožių didi,
Ir jis, skarmalą čiupęs raudoną,
Vieną naktį jį iškėlė medy.

Tat kada azijatai atgriuvo
Bolševikų valdžios steigt pas mus,
Jonas Šiukšlė išaukštintas buvo,
Kaip kovotojas laisvės žymus.

O dabar ant jo žiba medaliai,
Šiukšlė pareigas eina svarbias:
Jam sovietų valdžia davė galią
Tardyti priešą, tirt jo šunybes.

Tik jam vis dar sunkoka rašyti,
Mat, jo protas gana nevinklus.
Bet kas protu galėtų suvyti
Liaudies priešų klastas ir kėsulus?

Juos tik turi priverst prasižioti
Lazdos, ylos, žarijos, ugnis,
Šanariai, sumaniai išsukioti,
Ir galvon įvartyta vinis.

Bet ne lengva nuplėšt priešui kaukę.
Jie dažniausiai, net ir mirdami,
Už galvų susiėmę, tik šaukia,
Kad nežino, už ką pliekiami.

Gal ir žino, o gal ir nežino...
Bet verti vistiek pat jie mirties,
Nes, ką liaudim iš seno vadina,
Tai dabar liaudies priešai, iš ties.

Visas kaimas ir miestas paniūręs,
Nepatenkinta šita tauta.
Kelia valdžiai iš baimės kepurę,
Bet ant Stalino spiauna slapta.

Ir neperdirbt naujai raugo tokio,-
Gali degint ir mušt amžinai.
Tat teisingai mūs partija moko-
Juos sumalt ir sutrint mirtinai.

Užtat pliekė šauniai priešą Jonas,
Jo narsumui nebuvo ribų,
Nes jis lakė kasdien samagoną,
Kad gerėtų kokybė darbų.

O veikėjus sričių aplinkinių,
Tos pat rūšies odos lupikus,
Šiukšlė šaukė dažnai soclenktynių,-
Rezultatas gi buvo puikus!

Trinant priešus virš plano, ne kartą
Rodės Šiukšlei šviesi ateitis:
Gims paskui iš kažkur naujos kartos,
Kurios šiukšlei paminklą statys.

Ir mūs Šiukšlė uždusęs kovojo,
Stengės darbo našumą vis kelti,
Kol galiausiai jam rankos ir kojos
Nuo to darbo naktim ėmė gelt.

Ir tada jįs, graudžiai susimąstęs,
Ėmė guostis liūdnei ir tyliai:
-Štai sveikatą baigiu jau prarasti,
Vesdams liūdį tarybų keliais...

Bet graudumas jam greitai praėjo,
Nes lyg tarė ausin kažin kas:
-Tik atmink tu, už kokią idėją
Šiandien gelia tau kojas rankas!

Tu buvai tik girtuoklis Šiukšlele,
Viso kaimo žmonių pajuoka,
O šiandien tu apkrautas medaliais,
Valdo viską tavoji ranka.

Tai suprask šitą reikalą rimtą
Ir darbuokis toliau, kiek gali,
Nes jei šitaip uoliai nesiimtum,
Argi būtų tvarka mūs šaly?!

Bet galiausiai visai be sveikatos
Liko Šiukšlė, išvargęs kovoj,
Užtat buvo pasiūstas šiais metais
Į tautybių tarybą Maskvoj.

67. Mokslininkas Matas Šatas,

savanoris deputatas

Girdi Šatas, kad jį stato
Partija kandidatu.
Pyktis krato Matą Šatą,
Daros jam labai koku.

Bet čia nieko nepapūsi, -
Tokia partijos valia.
Matas Šatas atsidusęs
Susitaiko su dalia.

Nori stato, nori renka, -
Tokia jau pas mus tvarka.
Priešterausi-tave menką
Tuoį sutrins valdžios ranka.

Tat žemai dėkoja Šatas
Partijai už garbę tą,
O iš pykčio ir sarmatos
Virpa kūnas jam slapta.

Partija planingai veikia:
Šatas mūs šaly garsus,
Tai mokėt įvertint reikia
Šato nuopelnus visus.

Mat, tarybon rinktis žada
Daug visokių atmatų,
Tai pagražint jos fasadą
Bus šis vyras pravartu.

Mus gražiai prie urnų lydi
Sautuvai ir durtuvai.
Visos šalys mum pvydi,
Kad balsuojame laisvai.

Ką tik partija pasiūlys,
Liaudis renka visada:
Ar tai Stalinas tėvulis
Ar tai Simas Atmata.

Gauna jie abu vienodai:
Šimtą procentų balsų,-
Susipratus pasirodo
Mūsų liaudis, iš tiesų.

- - - - -
Taip ir mokslininką Šatą
Išrenka visu šimtu.
Štai tarybon prisistato
jis tautos deputatu.

Sėdasi tarp viso pulko,
O kaimynais jam greta
Vienoj pusėj Mikas Mulkis,
Antroj-Simas Atmata.

Džiaugias Mulkis, čia papuoles,
Džiaugias Simas Atmata.
Šatas žvalgos į pasuoles,
Šatui pikta, sarmata.

Sako kalba Mikas Mulkis,
Sako Simas Atmata.
Jie nupasakoja smulkiai,
Kaip dėkinga jiems tauta.

Tai ne patys jie ten loja
/Čia jau jokia paslaptis/
Tai kažkas per juos triūboja
Baisiai pažangias mintis.

Mat, kam koki tarti žodi,
Nori ar nenori tu,
Partija visad nurodo
Ir pateikia tai raštu.

Nieks į tai skersom nežiūri,
Nieko nuostabaus juk čia,
Ką žmogus galvoti turi,
Pas mus žino tik valdžia.

Taip kasdien kažkas triūbuoja
Baisiai pažangias mintis,
O taryba ploja, ploja,
Nes tokia jos paskirtis.

Matas Šatas mįslę spėja:
Kam ta pramoga tuščia?
Ir kodėl prisireikėjo,
Kad ir aš sėdėčiau čia?

Atstovaut juk toks dalykas,
Kad atlikt jį visada
Puikiai gali Mulkis Mikas
Arba Simas Atmata.

Jeigu būčiau aš partietis,
Tikintis akiai Maskva,
Kaip garbingas mūs tautietis
Eilininkas Lokšuva,

Ar turėčiau iš natūros
Komedjanto gabumus,
Gal šis menas režisūros
Man ir būtų įdomus.

O dabar šlamštu pakvipo.
Iš tikrųjų, kaip koktu
Tarp šitų visokio tipo
Atmatėlių, atmatų...

Šatui norisi pakilus
Išsikeikti atvirai.
Šatas laikosi ir tyli,
Nes supranta jis gerai:

Jeigu dar nenori vykti
Tirt gyvenimo meškų,
Jeigu požemiuos nunykti
Tau atrodo per klaiku,

Pagal valią bolševiko
Veik visur ir visados:
Loški rolę Mulchio Miko
Arba Simo Atmatos.

68. Simas Atmata,

tautos valios reiškėjas

-Pranešam tau, drauge Simai,
Lietuvoj vėl vyks rinkimai.
Nutarta, kad būsi tu
N. srities deputatu.

Girdint partijos sprendimą,
Didis džiaugsmas ima Simą.

-Priimu aš garbę tą!-
Taria Simas Atmata.

Šaukiamas susirinkimas.
Atvažiuoja draugas Simas,-
Lai piliečiai pažiūrės,
Ką jie rinkti greit turės.

-Dėkui, kad man siūlot galią
Reikšt taryboj jūsų valią.
Stalino vardu žadu
Būt geru deputatu.

Atmata taip prisistato,
O daug rusų automatų
Kyšo jam už nugaros,
Teikia dar daugiau svaros.

Prieštaraut nieks nemėgina,
Nes piliečiai tvarką žino:
Koks bebūtų atmata,
Reiks vistiek balsuot už tą.

Ką nors priešais prasižiojęs,
Nesulaukt gali rytojaus.
Reikia traukt ~~ta~~ dainą tą:
Tegyvuoja Atmata!

Ir tik po susirinkimo
Patylom šnabždėtis ima
Mūsų liaudis užguita:
-Iš kur šitas Atmata?

Kas jį prašė?Ką jam siūlė?
Ko jis šičia atsikūlė?
Kas tai būtų per žvėris,
Kad jį saugo toks būrys?

Azijatai išbadėję,
Nešini didžia idėja,
Mus užplūdę iš rytų
Ir primynę po batu,

Pagal savo mokslo mintį
Puolės plėšt,žudyt,naikinti.
Sudejavo mūs tauta,
Po jų batais paminta.

Akys rusų bolševiko
Žvalgėš gero pakaliko,
Kurs jam stos talkininkaut
Jo užgrobtą šalį griaut.

Bet, jo žygdarbius pamatęs,
Iš toli kiekvienas kratės.
Puolės lošti rolę tą
Tiktai Simas Atmata.

Ji seniau visi pažino:
Kas iš kamino kaimyno
Išnešė dešras tada,
Jei ne smulkus atmata?

Kas iš verslo parazito
Vogdamas ir plėšdamas mito?
Ko žmonėm naktim tyliai
Kartais dingdavo arkliai?

Kas iš seno jau grasino
Vien tik iš pavydo gryno
Su nevykėlio kerštu
Griaut, kas kuriama kitų?

Kas iš seno kenkti bandė
Ir lyg žiurkė grauždams landė
Su sumanymais piktais
Po tautos mūs pamatais?

Kas už menką Judo grašį
Savo tautai marą nešė?
-- Vis tai žygiai Atmatos,
Išsigimėlio tautos.

Tiko, tiko, Simas tiko
Lošti rolę išdaviko.
O Maskva, supratus tai,
Iš tiesų, visai vertai

Tuoj paskyrė šį herojų
Pas mus kurti žemės rojų.
Atmata gi, kaip matai,
Darbo ėmėsi karštai

Ir išvystė ve_iklą gyva,
Nes gerai suburt aktyvą
Jis mokėjo, iš tiesų,
Iš šiukšladuobių visų.

Taip vardan kilnios idėjos
Jonas Šiukšlė prie jo dėjos,
Prasilakęs visiškai,-
Tiko jam nauji laikai.

Pats karščiausias bolševikas
Pasidarė Mulkis Mikas,
Nepamainomas stačiai,
Propagandai ypačiai.

Geisdams rojaus, prie jo šliejos
Apsirikėlis Motiejus,
Bet, įbridęs per giliai,
Tik vaitojo sau tyliai.

Išmoningasai Sadistas
Tapo išymus čekistas.
Darė jie su Kretinu
Daug darbelių dyvinų.

Vietos burliokėlis Mitia
Rolę ne visai mažytę
Lošė šalia sėbrų tų,
Tapęs čekistu slaptu.

Bet valdžion pikčiausiai brukos
Mauša, vietinis žydukas,
Bizniui būdamas gabus,
Juto, kad čia biznis bus.

Paskui juos lyg Don Kichotas
Bėgo, manijos apsttas,
Parsidavęs rašeiva
Eilininkas Lokšuva.

Švaistos gaujos azijatų.
Tai rinkimai deputatų.
Demokratiški, laisvi.
Žvilga durtuvai melsvi.

Ir šį kartą nieko nauja:
Renkam vėl tą pačią gaują.
Renkam, renkam visada,
Bet vis laimi Atmata.

Kas balsuot dar nesuskato,
To troboj tuoj pasimato
Automatai, šautuvai...
-Ko tu dar nebalsavai?!

Žmonės eina ir važiuoja.
Luoši ir skli balsuoja.
Net ligonys mirdami,
Kad tik siela būt rami.

Šimtas procentų balsuoja!
Žmonės eina ir važiuoja
Su sukilusiu jausmu
Prie rinkiminių namų.

O ten tikros švenčių dienos.
Raudonai nuteptos sienos.
Popieriniai stalinal
Žvalgosi lyg slibinai.

Skiatę popieriaus čia duoda.
Skiatė kiekvienam vienoda.
Skiatė popieriaus balta.
Ant jos vardas Atmata.

Čia tik toks pasirinkimas:
Arba Sibiras ar Simas.
Jei netinka Atmata,
Vyksi kur meška balta.

Žmonės eina ir važiuoja,
Šimtas procentų balsuoja
Užu vardą Atmatos
Labai liaudies ir tautos.

Kažkas, pykčiu nestvėręs,
Iš to pykčio išigėręs,
Štai jau grįžta į namus
Ir, išliedamas jausmus,

Garsiai uždainuot išdrišta,
Ir daina laukais nutysta:
-Dramta-drita-ta-ta-ta,
Mus užvaldė Atmata.

Simas savo laime gėris,
Iš to džiaugsmo nusigėręs,
Šaukia Simas Atmata:
-Ašen liaudis ir tauta!

Renkas Vilniuje taryba.
O taryboj spindi žiba
Deputatas Atmata,-
Mat, išrinko ją tauta.

Ir jis, reikšdamas jos valią,
Ranką kelia, kelia, kelia...
Iškelia abi rankas,
Nes taip liepia jam kažkas.

Simas Lietuvos valdovas.
Čistiakovas, Trofimovas,
Jį apstoję iš šalių,
Stumia Stalino keliu.
Simas neša sunkią našta.
Simas valdo mūsų kraštą.
Simą tempia už galvos
Kažkoks šiukšlė iš Maskvos.

Atmata su savo gauja
Lietuvėlėj karaliauja.
Stebis liaudis:-Tu matai,
Kaip iškilo jis aukštai!

Savo sostą Simas stato
Ant mongolo automato.
Eina Atmata, aure,
Lydi ji visa giria

Šautuvų ir automatų.
Vargšę liaudį šiurpas krato.
Rauda liaudis pavergta.
Spindi Simas Atmata.

- - u - - - - -
Bet strikdo šūviai tylą:
Liaudis paminta sukyla
Iš didžiausios nevilties
Pulti į nasrus mirties.

Grudas iš plačios tėvynės
Naujos ordos stalininės.
Jos divizijom, pulkais
Plūsta giriom ir laukais.

Laisto kraujasžemę šventą.
Liaudis kaujas, liaudis krenta,
Iš didžiausios nevilties
Puola į nasrus mirties.

Kur mongolo žengia koja,
Vienkiemiai, kaimai liepsnoja,
Mėtos kūnai po gatves,
Aplink juos sau vestuves

Kelia gaujos azijatų.
Vargšę liaudį šiurpas krato.
Rauda liaudis sutrypta.
Spindi Simas Atmata.

- - - - -

Kažkas tėviškai mus globia:
Žudo, tremia, plėšia, grobia...
Kažkas eina mūs kraštu,
Pyškindams automatų.

Kažkas eina ir vis šauna
Ir įterbą grobį krauna.
Atmata gi, tą kažką
Sekdamas su padėka,
Palaižyt jam batą taiko,
Jo pašautą grobį vaiko.
Atmata tiktai šuva,
O medžiotojas Maskva.

T U R I N Y S

I. Naujasis tikėjimas

1. Dievų siųstasis	3
~~2. Naujas~~	4
2. Piktoji dvasia	5
3. Kur išganymas?	6
4. Naujas tikėjimas	7
6. Surogatas	7
7. Fanatizmo naikintojas	8
8. Apie Maskvos stabžmogį	8

4. Tikėj

II. Tarybinis humanizmas

9. Tarybinis humanizmas	16
10. Priešakinė tauta	18
11. Naujas irodymas	18
12. Didžiojo Stalino pergalė	18
13. ~~Keletojas~~ <i>Nagrinėjus įpratis</i>	19
14. Penkmetis	19
15. Europos išvadotojai	19
16. Keturių komunarų garbė	19
17. Maskvos faraonų paminklas	20

III. Stalininė tautų draugystė

18. Apie tarybinių tautų šeimą	21
19. Laisvė ir taika	21
20. Didžioji tėvynė	21
21. Iš draugystės	23
22. Istorinė draugystė	23
23. Tarybiniai patrijotai	23
24. Prezidento iškamšai	24
25. Naujieji kalibanai	24
26. Daugiau negu pasakiška	24

27. Padėka	25
Šimto tautų kapas	26

IV. Tarybinė demokratija.

29. Tarybinė demokratija	27
30. Patogumas nematytas	27
31. Vienas tikėjimas-viena tiėsa	28
32. Keistenybė	29
33. Savotiškas kraštas	29
34. Dvieju klasių parazitai	30
35. Didvyrių šalis	31
36. Didvyrių didvyris	31
37. Patrauklesnis	31
38. Neprilygsta	32
39. Virš plano	32
40. Stachanovietis	32
41. Soclenktynės	33
42. Planai	33

V. Tik terbelė ir lazda

43. Tarybinis herbas	35
44. Kultūros paziba	35
45. Rusų ūkinė galybė	35
46. Nei krizės, nei nedarbo, nei str	36
47. Toks jau prigimimas	36
48. Propaganda ir tikrovė	37
49. Į kolchozus	38
50. Rojaus prieangy	39
51. Jeigu šiandien gyventų Dijog.	39
52. Pažanga	40

VI. Sąjungininkai

53.	Sąjungininkai	41
54.	Džentelmenų politika	41
55.	Liūtų imperijai	42
56.	Vienam prezidentui	42
57.	Kai kuriems politikos čempionams	42
58.	Džentelmeniškiems taikos apaštaliams	43
59.	Klausimas	43

VII. Žygdarbiai ir herojai

60.	Katiuša	44
61.	Minties laisvė	45
62.	Tadas Nemuklausė	47
63.	Kaip Kiaulutis pateko į rojų?	53
64.	Mitis Ilgausis	54
65.	Perpetuum mobile	56
66.	Jonas Šiukšlė	58
67.	Mokslininkas Matas Šatas	61
68.	Simas Atmata	64

Šis leidinys atskiru leidiniu